

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADEMIÁRÓL

Harmadik könyv

A
Whitechapel
réme

fine
selection

CASSANDRA CLARE
MAUREEN JOHNSON

CASSANDRA CLARE,
MAUREEN JOHNSON

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Harmadik könyv

A Whitechapel réme

— **M**it visz a kis hajó S-sel? – kérdezte George.
– Slájmot, igaz? – tippelt Simon. Hanyatt feküdt az ágyon a szobájukban. Lakótársa, George, a szemközti ágyat foglalta el. Mind a ketten elgondolkodva meredtek a félhomályba, ami óhatatlanul is azzal járt együtt, hogy a plafont bámulták. Ebben nem igazán lelték örömüket, mivel a plafon förtelmes volt. – Minden csupa slájm.

– Nem is – tiltakozott George. – Penészből sincs hiány.

– Nem tudom, meg lehet-e egyáltalán különböztetni a slájmot a penésztől, és már a gondolatát is rühellem, hogy ilyesmivel egyáltalán foglalkoznunk kell.

– Különben sem a slájmra gondoltam.

Simon egy pillanatra elgondolkodott.

– Akkor talán... sıkló? Mondd, hogy nem valami kígyóra gondoltál!

Simon önkéntelenül is felhúzta a lábát.

– Nem sıkló, de most, hogy említetted, én is csak a kígyókra fogok tudni gondolni. Vannak kígyók Idrisben? Olyan helynek tűnik, ahonnan elkergették az összeset.

– Az nem inkább Írország? – kérdezte Simon.

– Nem hiszem, hogy a kígyóúzásnak lennének korlátai. Egészen biztosan kiebrudalták a kígyókat. Garantálom neked. – George hangja remegett kissé, ahogy halvány skót akcentusával tovább elmélkedett. – Jaj, istenem, de hát kizárt, hogy itt ne legyenek kígyók...

– No, de mosómedvék vannak-e Idrisben? – igyekezett témát váltani Simon. Próbálta kényelembe helyezni magát a kemény, szűkös ágyon. Fölöslegesen strapálta magát. Minden egyes testhelyzet éppen olyan kényelmetlen volt, mint a többi. – Nálunk New Yorkban vannak mosómedvék. Bárhová bejutnak. Ki tudják nyitni az ajtót. A neten olvastam, hogy még a kulcsokat is tudják használni.

– Nem bírom a kígyókat. A kígyóknak kulcs sem kell.

Simonnak egy pillanatra elakadt a szava, ahogy hirtelen rádöbent, hogy *A kígyóknak kulcs sem kell* nagyszerű lemezcím lenne: egy pillanatra mélyenszántónak hatott, aztán meg sekélyesnek és közönségesnek, amitől végül az ember automatikusan visszatért az előző gondolathoz, és arra jutott, hogy mégiscsak mélynek kell lennie.

– Szóval mi volt az? – kérdezte Simon.

– Mi mi volt?

– Mit vitt a kishajó S-sel?

– Simont.

Az efféle játékokban akkor merült el az ember, ha egy jóformán dísztelen szobában lakott az Árnyvadász Akadémia alagsorában –

vagy ahogy újabban nevezték, a végtelen nyálka szintjén. George gyakorta megemlítette, milyen kár, hogy nem születtek csigának, mert ez a hely tökéletesen alkalmas volt a csigák életviteléhez. Kénytelen-kelletlen beletörődtek, hogy számos állat az otthonának nyilvánította az Akadémiát, miután annak idején bezárták. Már nem is estek pánikba, ha mocorgást hallottak a fal mögül vagy az ágy alól. Ha a zajok az ágyból jöttek, azért megengedtek maguknak egy kis pánikot. Márpedig ez utóbbi is megtörtént párszor.

A mondénokat (vagy a resztlit, ahogy gyakorta nevezték őket) elvileg azért az alagsorban szállásolták el, mert ez volt a legbiztonságosabb szint, és Simon gyanította, hogy némi igazság voltaképpen lehetett is a dologban. Ennél azonban sokkal nagyobb igazságnak tűnt, hogy az árnyvadászoknak a vérében volt a természet adta sznobizmus. Simon viszont maga kérte, hogy itt lehessen, egyrészt eleve az Árnyvadász Akadémián, másrészt idelent a resztlivel, így hát nem lett volna értelmesebb panaszkodni. Wifi, telefon és tévé nélkül igen hosszúak tudtak lenni az esték. Miután elaludtak a fények, Simon és George gyakran beszélgetett egymással így a sötétben. Néha kedélyes csendben feküdtek az ágyukban, és egyszerűen tudatában voltak a másik jelenlétének. Ez is volt valami. Illetve igazából a világot jelentette, hogy George is ott volt a szobában. Simon el sem tudta képzelni, nélküle hogyan bírná ki. Nem csak a hideget, a patkányokat vagy az egyéb hasonló kellemetlenségeket – a legnehezebben azzal küzdött meg, ami odabent volt a fejében, az egyre erősebb zajokkal, az emlékfoszlányokkal. Mint elfeledett dalok többé semmihez sem köthető

taktusai, úgy fészkeltek be magukat a fejébe. Hátborzongató boldogság és félelem pillanatait idézte fel, de általában sem eseményekhez, sem emberekhez nem tudta kötni őket. Csak testetlen érzések támadtak rá újra meg újra a sötétben.

– Feltűnt már – kérdezte George –, hogy még a takaró is tiszta olyan, mintha nedves lenne, hiába tudod, hogy száraz? Pedig Skóciában nőttem fel. Mindent tudok a gyapjúról. Mindent tudok a birkákról. De ez a gyapjú? Van benne valami démoni. A minap megvágtam vele az ujjamat, amikor reggel beágyaztam.

Simontól csak hümmögés telt válasz gyanánt. Nem volt rá szükség, hogy különösebben odafigyeljen. Minden este lefolytatták ugyanezeket a beszélgetéseket George-dzsal. A slájmról, a penészről, a falban élő állatokról, a durva takarókról meg a hidegről. Minden este ezek szolgáltattak témát. Simon gondolatai másfelé terelődtek. Nemrégiben ketten is eljöttek hozzá az Akadémiára, és egyik látogatás sem sikerült valami fényesen.

Isabelle és Clary, a két legfontosabb ember az életében (már amennyire meg tudta állapítani), mindketten eljöttek hozzá az Akadémiára. Isabelle be akarta jelenteni, hogy igényt tart Simonra, ő pedig maga sem értette, miért, de elküldte. Úgysem lehetett minden olyan, mint régen. Nem lehetett olyan, mert Simon nem is emlékezett rá, milyen volt. Aztán a lány megjelent a gyakorlaton is, és megölt egy vámpírt, aki éppen Simonnal akart végezni, de olyan ridegen tette. Volt valami élettelen hűvösség a hangjában, amikor beszélt. Aztán megjelent Clary. „Vigyázz vele! – mondta. – Törékenyebb, mint látszik.”

Isabelle – a korbácsával meg a képességével, hogy démonokat hasítson ketté – törekenyebb volt, mint amilyennek látszott.

Egész éjjel nem tudott aludni a lelkifurdalástól.

– Már megint Isabelle? – kérdezte George.

– Honnan tudod?

– Kitaláltam, nem volt nagy ügy. Mármint egyszer csak megjelent, elkezdett fenyegetőzni, hogy miszlikbe aprít mindenkit, aki a közeledbe megy, te meg azóta nagyokat hallgatsz. Aztán később előkerült Clary barátod is, hogy elbeszélgesen veled róla. Ja, és a nevét motyogod álmodban.

– Tényleg?

– Időnként. Vagy azt mondd, hogy „Isabelle” vagy azt, hogy „zúza, mell”. Ha őszinte akarok lenni, bármelyik lehet.

– Hogyan hozzam helyre? – kérdezte Simon. – Főleg mivel foglalmam sincs, mit kellene helyrehoznom.

– Nem tudom – mondta George. – Nem ilyen helyről álmodnak a kígyók? Hűvös, csupa kő, rengeteg lyukba bebújhatnak, rengeteg az egér... Miért beszélek még mindig? Simon, szólj már rám, hogy fogjam be a szám...

De Simon hagyta, hogy hadd beszéljen tovább. Még a közelben ólálkodó kígyókkal is szívesebben foglalkozott, mint azzal, ami körül éppen forogtak a gondolatai.

Idrisben általában rendszeren követték egymást az évszakok. Ebből a szempontból ez a környék is olyan volt, mint New York – szépen

sorban, jól megkülönböztethetően jöttek egymás után mind a négyen. Idris valahogy mégiscsak kellemesebb volt, mint New York. A tél nem csak fagyott szemétből és latyakból állt, a nyár pedig nem csak izzó szemétből meg a légkondicionálókból kicsöpögő vízből, ami mindig olyan volt, mintha odafentről leköpték volna az embert. Idrisben a nyár zöld volt, a tél pedig harapós és csendes, a levegőben mindig frissesség és ropogva égő tüzek illata terjedt.

Vagyis többnyire. Aztán akadtak egészen borzalmas reggelek, mint ezen a héten az összes. Ilyenkor minden széllelés jeges kamppokat akasztott az ember bőrébe. A hideg bebújt a ruha alá. Az árnyvadász harci öltözet praktikus volt ugyan, azt viszont egyáltalán nem lehetett ráfogni, hogy meleg is lenne. Alig volt súlya, könnyen lehetett benne mozogni, ahogyan ez egy harci öltözettől elvárható. Nem arra készítették, hogy az ember egy mocsaras földdarabon álldogáljon benne reggel hétkor, amikor jóformán még fel sem kelt a nap. Simon az otthoni pufidzsekijéről meg az ágyáról ábrándozott, és úgy általában a fűtés csodájáról. A zabkásnak csúfolt enyvszerű reggeli megfeküdte a gyomrát.

Kávé. Az ilyen reggeleken arra volt szükség. Idrisben nem voltak kávézók, ahová be lehetett volna ugrani egy csésze forró ébresztőért. Az Akadémián reggel híg teát osztottak, amiről Simon azt gyanította, hogy nem is tea, csak a konyha mélyéről előbukkanó förtelmes levesek valamelyikének felvizezett maradéka. Aznap reggel például meg mert volna rá esküdni, hogy egy darab krumplihéjat talált a bögréjében. Legalábbis remélte, hogy krumplihéj.

Egy csésze a Java Jonesból. Olyan nagy kérés ez az élettől?

– Látjátok azt a fát? – kiáltott Delaney Scarsbury egy fára mutatva.

A számos kérdés közül, amiket a oktatójuk az elmúlt hónapok során feltett, ez volt az egyik leglogikusabb, legegységesebb, és mégis az egyik legérthetlenebb. Mindenki tisztán látta a fát. Ez volt az egyetlen fa a környéken. Magasra nőtt, és kissé balra dőlt.

A *Reggeli torna Scarsburyvel* egy nagyszerű betelefonálás rádióműsor címe is lehetett volna, tele ugratásokkal, a valóságban azonban arra találták ki, hogy az Akadémia diákjai szenvedjenek alatta, és felkészüljenek a későbbi harcokra. És igaz, ami igaz, Simon valóban sokkal jobb formában volt, mint amikor megérkezett.

– *Látjátok azt a fát?*

A kérdés annyira furcsán felesleges volt, hogy elsőre senki sem felelt, de most már azért mindenki elmakogott egy igent. Látták a fát.

– Elmondom, mi a feladat – folytatta Scarsbury. – Mászatok fel a fára, menjetek végig azon az ágon – a közvetlenül a törzsből kinyúló egyik vastok ágra mutatott, úgy négy-öt méternyire a föld fölött –, és ugorjatok le róla.

– Én ugyan nem – mormogta Simon. A növendékek között elégedetlenkedés támadt. Senkit nem villanyozott fel a gondolat, hogy fel kell másznia egy fára, csak hogy aztán szántsándékkal leessen róla.

– Jó reggelt! – mondta egy ismerős hang.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Simon megfordult, és a szélesen mosolygó Jace Herondale-t pillantotta meg a háta mögött. A fiú harci öltözetet viselt, nyugodtnak és teljesen kipihentnek tűnt. Az árnyvadászok rúnákkal is tudták melegíteni magukat. Nem volt szükségük hipoallergén puffdzsekire. Jace sapkát sem viselt, így tökéletesen belőtt aranyszínű haja elegánsan hullámozhathatott a szélben. Nem verte nagydobra az érkezését, a többiek még észre sem vették, annyira a szelet túloldítva a fára mutogató Scarsburyvel voltak elfoglalva.

– Hogyan rángattak bele ebbe? – kérdezte Simon, amint két tenyere közé fújva igyekezett megmelegíteni a kezét.

Jace vállat vont.

– Csak jó sportember módjára segítséget nyújtok – mondta. – Igazán nem lenne szép tőlem, ha megfosztanám az árnyvadászok legújabb generációját a lehetőségtől, hogy lássák, hová fejlődhetnek, ha nagyon, nagyon, nagyon nagy szerencsájük lesz.

Simon egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Clary kedvéért vállaltad el – állapította meg. – És hogy ellenőrizz engem.

– Az Angyalra, telepata lett a csávó! – Jace eljátszotta, hogy hátrahőköl. – Annyi az egész, hogy mindenkinek be kell szállnia, miután minden tanárotok elinált. Segíték a kiképzésben. Ha tetszik, ha nem.

– Hmm – szólta Simon. – Nem tetszik.

– Jaj már! – Jace a fiú vállára csapott. – Régebben imádtad ezt csinálni.